உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

ம். புத்தகம்; . சஞ்சிகை ம்க.] சூஅாரும் ஞூ. ஆனி ம். ம்ரு உ. வியாழக்கிழமை.—Thursday, June 13, 1850. [Vol. X. No. 11.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—*two shillings a year*—PAYABLE IN ADVANCE.

To *Subscribers who receive the Paper by mail*, each copy, *exclusive of postage—four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year*; their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny*, being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of *one penny and a half* each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention

JAFFNA—The Missionaries.
POINT PEDRO—Rev. E. J. Robinson.
CATTAVELY—Mr. J. White
TRINCOMALIE—Rev. J. Walton.
COLOMBO—Messrs. P. B. Fernando & Son.
KANDY—Mr. L. Lawton.
TRANQUEBAR—Mr. Jeddidiah Adams.
BATTICALOE—Rev. J. Gillings.
MADURA—Rev. C. F. Muzzy.
DINDIGUL—Rev. J. Rendall.
MADRAS—P. R. Hunt, Esq.
ISLE OF FRANCE—Mr. George Coe.

குருமார் இலங்கைத் தீவுக்கு வந்ததினுல் உண்டான சீர்திருத்தம்.

அஞ்ஞானமென்னுந்திமிரப்படலத்தில் அமிழ்ந்தி
னர்க்கு ஞான சூரியராகவுங் கல்வியில்லாவிழுதை
நீரர்க்குக் கல்விக் களஞ்சியங்களாகவும், மித்தை
வழியினுள்விட்டார்க்குச் சத்திய வழிகாட்டிகளாக
வும் ஆதுலர்க்கன்னசாலைகளாகவும் விழுந்தார்க்
குத் தஞ்சமாகவும் தரிசுபோன்ற வாறமதார்களுக்
கு ஞானக்கிரிஷிகளாகவும் ஞானிமார்க்கு ஞானி
களாகவும் பித்தர்க்குப் பைத்தியகாரராகவுந் தூர
தேயமாகிய அமேரிக்கா ஐரோப்பா என்னுந் தேச
ங்களிலிருந்து நமது சென்மதேசமாகிய இலங்காபுரி
க்குச் சத்திய வேத போதகரான குருமார்கள்வந்தபி
ன்புண்டான சீர்திருத்தமொழுக்கஞ் சிறப்பென்ப
வைகளையாமித்துணையென மட்டிடவேது மகா பிர
யாசமே. பாருங்கள் மெய்வேத போதகராகிய குரு
மார் இவ்விடம் வராமுன்னே வித்தியாரம்ப சாலை
களின் தொகையும் வித்தியார்த்திகளினிலக்கமும்
மிகவுஞ் சூட்சமாயிருந்தனவேயன்றி விருத்தியுற்றிரு
ந்ததில்லையே. ஆனல் அவர்கள் வந்தபின்போ இ
லங்கைத்தீவின் கிராமங்கடோறும் ஒன்றுக்கதீக
மான கல்விபயிலிடத்தையும் அத்தைப் பயிற்றும்
பற்பல சான்றோர்களையும் அவைகளிற் பயின்று
வரும்நூற்றுக்கணக்கான மாணுக்கர்களையும் யாவ
ருங் காண்கிருர்களே. தற்காலத்தை நோக்கிப் பா
ர்க்குமிடத்துத் தம்பேர்வாசிக்கத் தெரியாதவர் மிக
வுங் கொஞ்சப்பேரே. பேதமையென்பது மாதர்க்
கணிகலமெனப் பேசிக்கூண்டிலடைத்த பட்சிசா
திகளுக்கொப்பாகத் தம்மில்லம்விட்டு நீங்காமற்ற
டைப்படுத்தி வைப்பதே பெண்களுக்கியாஞ்செய்
கடமையெனவெண்ணியபேர்களுடைய சிறு பெ
ண்களும் பிறபாடையுந் தம் பாடையும் படித்துவ
ருகிருர்களே. வள்ளுவரின் சகோதரியான அவ்
வையைப்போல இக்காலத்தெங்கும் அவ்வையரு
ண்டே. முற்காலத்தில், ரு. சூ. எ. வயதிற் பிள்
ளைகள் பள்ளிக்கு வைக்கப்படுகிறது பழக்கமாயிரு
க்க, தற்காலத்திலோ அப்பு ஆச்சியென்னும்பொழு
தே அகர ஆகாரங்களையுங் கற்கப் பாலர்பாலிகள்
யாரும் ஆரம்பிக்கிருர்களே. ஈரெட்டாண்டினுமேடு
கைவிடேலென்பதற்கு மாருக இறக்குந்தனையு
மேடுகைபிடி என்பதையே பழமொழியாக்கிப் பெரு
ம்பான்மையுமாச்சணப்படுத்திவருகிருர்களே. அ
வ்வைசொன்ன ஆத்திசூடி முதலாகமண்டலபுருண
ர் பாடிய நிகண்டீறேகற்ருல் வித்துவாண்மைக்குப்
போதுமெனவெண்ணி அவவற்றைக்கற்றுணர்ந்தா
ரையும் வெல்லும்படியாக இக்காலத்திலே எழுத்து
ச் சொற்பொருள் யாப்பணியென்னும் பஞ்சலக்க
ணங்களையும் வாசித்து—பதினெண் புராணம், நா
லுவேதம், ஆறு சாஸ்திரம், அறுபத்திநான்கு கலை
க்கியானம், வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் முதலான தொ
ன்னூல்களின் சாரங்களையுமுண்டு [illegible]
தியடையலாமெனக் கலா[illegible]
ராயிருப்பாரும் அநேகரு[illegible]
டை மாத்திரம் போதிய[illegible]
டைகளையுநன்ருய்க் கற்[illegible]
ணராய் அரசர் மண்டபங்[illegible] நியாயசாலைகளி
லும் நீதாசனங்களிலும் [illegible]
ருவலோக காரணராய் கடவுள் [illegible]வும் அவாதி
லக்ஷணங்களியாவையென[illegible]
வும், அவர் டுகின்ற தீட்சையா[illegible], சத்திய மு
றையே அறியாது மருண்டோரெல்லாமிப்போ சீவ
சாட்சிக்கொப்பாய் அவைகளைக் கற்றுக்கொண்
டார்களே. ஆ! குருமார் இத்தேசத்துக்கு வந்ததி
ன்பின்புண்டான திருத்தமிவ்வளவென யாந் தொ
குத்துக் கூறுவதன்றி வகுத்துக் கூறவல்லவர்களல்
லவே. பொதுப்படச் சொல்லில் தேசங்கள் மாசெ
ழிப்பையடைந்தன. மாந்தரியாருமறிவுத்தேற்றமு
ற்றோராய்த் தோற்றத்திலும், வஸ்திரபூஷணுதிகளி
லும் வெகு திருந்தமுற்றிருக்கிருர்களே. இகத்துக்கு
ரிய செயல்களிலே மாத்திரமல்ல, பரத்துக்குரித்
தாயான்மாவுக்குபயோகமான சீர்திருத்தங்களையும
டைந்திருக்கிருர்களே.

இப்படியெல்லாநமது நாடுநற்சீரடைவதும் நமக்கு
நன்மைபெருதவதும் இந்தக்குருமார்மூலமாகுல் அவ
ரை நம்மிடம்வரும்படிக்கு அவர்கள் இருதயங்களை
எழுப்பிவிட்ட திருத்துவ கடவுளுக்கு யா வணக்கத்
தையும் நன்றியறிதலையுநாஞ் சந்ததமுஞ் செலுத்து
வோமாக. இப்படிக்கு,

உடுவில், சூஅாருயம் ஞூ
வைகாசி மாசம், உக. தேதி. } ஓர் பிறர்நயாபேட்சி.

நன்னூல் வியாக்கிப்பிரசங்கம்.

பஞ்சலட்சணசாகரபானராய்ப் பஞ்சலட்சியாதி
யாகரஞானராய்க் கொடிக்கட்டிய சிங்காரவித்வச
ன சேகரரே,,

சிறியேன் வெளிற்றுரையென்று தள்ளாது சீரிதி
ற் பாருங்கள். நன்னூலில் "மொழி" யென்னு
ஞ் சூத்திரத்தையெதிரிட்டுப்பிறந்த சம்வாதங்களை
அறிவீர்களே. தாரகை, ரு ம். புத்தகம், யசூ ம். ச
ஞ்சிகையில், P. H. என்பவர் இச்சூத்திரத்துப்பொரு
ள் யாது என்று வினவ, சென்னைமானகர், அம்ப
லவாணரென்பவர், விசாகப்பெருமாளுரையை ஆ
தாரமாகக்கொண்டு, யகூ ம். சஞ்சிகையில் உத்த
ரஞ் சொன்னர். வேருெருவர் சங்கரநமச்சிவாயரு
ரையை ஆதாரமாகப்பற்றி வேறுத்தரங் கொடுத்தா
ர். இவற்றுள் அம்பலவாணருரையை விரோதித்து
இலக்கண விநோதன் பிறைசூடியென்பவர் அதிற்
குற்றங்கள் பலவுமொருவாறேதெரித்து, சூ ம். புத்
தகம், உ ம். சஞ்சிகையிலெழுதினர். இதனில் மோ
திய வாதம் இவ்வளவோடே நின்றுவிட, ய ம். புத்
தகத்தில் சுடர்சுவாமி சத்திரக் குழவிகடாட்சகன்,
ச அ. என்பவர் ஓர் நூதன உரை கற்பித்து, புத்
துரையென முகவுரையிட்டேழுதித் தந்தார். இவ
ற்கிவ்வளவாயிற்ரெவென ஆசங்கிப்புபிள்ளை புத்து
ரையாசங்கிப்பு என்பதைத் தீட்டினர். ஆசங்கிப்
புபிள்ளை ஆசங்கிப்படாது என்று பிறகீட்ட சஞ்சி
கையில், தெல்லிநகர், வ. தா. நாட்டினர். காரிய
மிப்படியிருக்க, சத்தசத்துக்களைப் பகுத்தறியும் வி
வேக சிரேஷ்டர்களே,

உரனென்னுந் தோட்டியானே நும்மனத்தை அ
டக்கி நேத்திரத் துவாரத்தானே யுட்கொண்டு தேரு
ங்கள். முன்னோர் மொழிபொருளேயன்றி அவர்
மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவது நமது க
டன். ஆயினும் யுத்திக்கடாதென்று காண்பீரே
ல் அவரையும் பதடியென்றே கொள்ளவேண்டும்.
அதுவே முறை. சான்றோராயினும் வழுவிற்கொள்வ
து வழக்கு. அல்லவென்பதுமக்கு. மட்டிக்குள்
ளே முத்திலங்குவதுபோலச் சிறியோர்க்குள்ளே அ
றிவின்வித்திலங்கலுமாகும்.

பதங்களுக் கிலக்கணங் கற்பிப்புளியவை சுருங்
கச் சொல்லியும் விளங்கவைத்தும் இருக்கவேண்
டும். அத்தன்மைபற்றியதே இலக்கண சிரேஷ்ட
மாம். ஆகவே இலக்கண சிரேஷ்டங்களிலே மி
கைபடக் கூறப்படாதாம். சங்கரநமச்சிவாயர் செ
ய்த உரையில் அனுத்திரளொலியெனிற் பழுதா
மென நியாயங் கற்பித்ததன்றி, மொழிமுதற்காரண
மா மொ[illegible]னலாகாதென்ருென்றும் புகலாது
[illegible] இப்படிச் சொல்லினும் அமையு
[illegible]கோளாயிற்றென்று விளங்குகின்
[illegible]கைபடக் கூறலென்னுங் குற்றமா
[illegible]லாக, அதனையொழிப்பான் முய
[illegible]வாய வாதிகள் பிறப்பும் உணர்
[illegible]ரென்று கூறின்இது வேண்டாக்
[illegible]றையுயிர்முயற்சியினுள்வளி தி
[illegible]மணுத்திரளுரங்கண்டமுச்சிமூக் குற்றிதழ்
நாப்பல்லண்ணத்தொழிலின் வெவ்வேறெழுத்தொ
லியாய்வரல்பிறப்பே, எனப்பின்சொல்லிப்புகுதலா
ல் கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றத்துட் சிக்கினராயி
ற்றே. இஃது சில்வகையெழுத்திற்பல்வகைப்பொ
ருளைச் செவ்வனடியிற்செறிந்தினிதுவிளக்கித் தி
ட்பநுட்பஞ்சிறந்தனவாஞ் சூத்திரவாதியாகியபவண
ந்தியிற் பழுதுமாட்டுமே. இதனை ஒப்புக்கொண்
டாரேற் சங்கரநமச்சிவாயரிலுமிழிவு காட்டுமே. த
ந்திரயுத்திகளை அமைத்து நூலின் விழுப்பஞ் சமை
த்த புலவர் பெருமான் பவணந்தியிலிப்பழுதொ[illegible]
வா? விசாகப்பெருமாளையர் சொல்லும் வ[illegible]
மாய், மொழிமுதற்காரணமாமொலியெழுத்தென[illegible]
ஙா, ஙி, முதலியன எழுத்தலவெனப்புகுமென்னவா[illegible]
ஙா, முதலியன மொழியிடத்து வராவேனும் மொ
ழிமுதற்காரணமாமொலியல்ல எனப் புகுமா? இரு
மல், கடலொலி, வாயுவொலி முதலாய நாதலட்ச
ண ஞானங் கிரகணமாகாதவர்க்கு, ஙாவொலியினி
கழ்மொழியொலிலட்சணம் பார்மினென்ருல் அத
ன் சாரங் கிரகணமாகாதே. அங்ஙனை, உங்ஙனை,
என வருங் கொடுந்தமிழ்ப் பதங்கள் பூர்வமாயிதுபி
டிபடவில்லையா? அங்ஙாத்தல், அங்ஙுத்தல், ப
ங்ஙொத்தல் என இசைத்து, அங்காத்தல், அங்கு
த்தல, பங்கொத்தல் என்பவற்றில் நிகழும் பதலட்
சணமிங்கு பங்கமா என்று பாருங்களேன். இ
வ்வாறிருத்தலால், விசாகப்பெருமாளுரையும், சங்
கரநமச்சிவாயருரையும், குற்றமுள்ளனவென்றேமு
டிகின்றது. சூத்திரத்தேயுரைபூர்வமாய்ப் புகுவார்க்
குலட்சணபங்கந் தோற்றும். இதனுனே, பிறிதொ
ரு வியாக்கியானம்பெறு இடத்துப் பவணந்திபண்டி
தரும் திட்ப நுட்பமில்லாராய், அழகுநெறியொழுகா
ராய் இழுதையர் வழிப்பட்டாரென்று சொல்லவே
ண்டிமுடியாதா?

(எஞ்சிய அபரபத்திரவாகினியாம்.)

உதயதாரகை.

சூஅாருய ஞூ ஆனி மாதம் யகூங. தேதி.

இயந்திராசாரியவருத்தமானங்கள்.

அப்போஸ்தலனுகிய [illegible] ஒரு கம்மாளன். ஏ
னென்ருற் கூடாரவேலையே அவன்றொழில். அப்
படியே எங்களை இரட்சிக்கவந்த நாயன் [illegible]கவும்
கம்மாளன். ஏனென்ருல் அவனொரு தச்சன். அ
துபோலவே வானங்களையும் பூமியையும் அவை
களிலடங்கிய சரமசரங்களையும் படைத்த பெரிய
சிற்பாசாரியுடைய வல்லமையையும் அவருடைய
திராணியையும் மனிதன் பார்த்து மட்டிட்டறிந்து
அவ்வடிவமான பொருட்களை இயற்றும்படி துணிந்
தாலும் அவன் அவைகளைச் சரியாய்ச்செய்வது
மில்லை அல்லது அவன் செய்யும் பொருள் அவை
களுக்குக் கிட்டவருவதுமில்லை.

கமக்காரருக்கடுத்தாப்போலே சிற்பாசாரிகளும்
அதிகம் நயப்பான சாதியாராயிருக்கிருர்கள். அவர்
களுக்கேது நயந்தை வருத்[illegible]தா அது மற்றெ
ல்லாருக்கும் அப்படியாயிருக்குது. கமக்காரரைப்
போல அவர்களும் பண்டிதராகவும் ஆழியசேதனரா
கவும் வருகிறதற்[illegible] பெரிய நிமித்தமு
முண்டு. ஒவ்வொரு சிற்பாசாரியுடைய தொழில்
முறையான சூத்திரத்[illegible] பார்த்தால், அத்தொழி
லிற் சாத்திரத்திற்கடுத்[illegible]தாரங்களும் அர்தமூ
லாதாரங்களை அவன் [illegible] அதிக பிரியமாயு
ம் விளங்கிக்கொள்ளக் கூடியதன்மையுமடங்கியிரு
க்கின்றது. கமக்காரரைப்போல அவர்களும் புத்தி
யுற்ற மந்திரிகளாகவும் [illegible] ஏதுவுண்டு. ஏ
னென்ருல் அவர்கள் [illegible] கல்லூரியி
ற் க[illegible]ய கலைஞானங்களைப் படித்துத் தெளிந்தி
ருந்[illegible]ல் அவர்கள் [illegible] சாஸ்திரிகளாகவும்
மற்றும் உளதியோக[illegible] வரக்கூடியவர்க
ளா[illegible]கிருர்கள். [illegible] பற்றிய

...பிக்கிறதற்கு இப்படிப்பட்ட
...லாமல் வேறெவர் அதிக
...ரவர்களாயிருக்கிறர்கள்.

...பாணம்.

...க்குறிச்சியில் இரண்டுமூன்
...டுபட்டிருந்த பேதிவியாதி
... மாறித் தணிந்திருந்தாலும்
...ட்டுப்பேர் இறந்துபோனர்

...நம்பு.

...தன் நீதியதிபதியாயிருக்கி
...லிபந்து என்பவர் அரசா
...முகாந்திரமாக இங்கிலாங்
...ழைக்கப்பட்டிருப்பதினல்
...ண்டாம் நீதியதிபதியாயிரு
... வில்லியம், ஒ. கார் என்
...ாகரிசமிக்கும்படி கோவ
...தமானது.

...டி.

...த லெவ்விற்றிருந்து எ
...ட்டிகளிருவர் ஒரு நாள்
...த்தியபானம் ஈன்ருய்ப்
...ப்பியமுள்ள ஒரு துரைச்
... செல்லவெத்தனப்பட்ட
...பிடித்துப் போலீஸ மஸ்
...ந்து விளங்கின சமயத்
...ானதினல் கடூர ஊழி
...ிரண்டு நாள் மறியலில்
... இந்தத் தீர்மானத்தை
...ந் சுப்பிறீங்கோட்டுக்கு
... கறுத்தவர்களாயிருங்
...ராயிருந்தாலுஞ்சரி அர
... சகலர்க்கும் நியாயத்

...ாம்.

...தேசவாசிகளாகிய பிரபு
...பட்ட ஓர் சமாசார பத்
...லகி நடக்கவேண்டுமெ
...ம் ஒப்பனைகளை எழுதி
...றர். இதை எழுதினவ
...சயத்தக்க ஒருவராகுத
...அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளே
...னக்கவில்லை. என்ன
...சியைச் சேர்ந்த கனம்
...ிருக்கும் வாலிபரில் அ
...ஸதாபிக்கப்பட்ட கல்
... இவ்வகையான உத்த
...ரப்பட்டோமென்பதை
...தாரண சனங்களும் ந
...ப் பத்திரிகையிற் கண்

...டுக்க நான்கு வளமுங்

...ாடுங் கோழிக் குஞ்சுக
...வர்கள் ஒவ்வொரு மு
...ண்ணிகளை ஏற்றுகிறு

... இரையெடுக்கும் பட்சி
...அரிசியையும் உமியை

...த பட்சிகளோ இரை
...ணிக்குக்கிட்டப்போகி

...ியும் கண்ணிக்கு வெ
...ிசியைப் பொறுக்கித்
...ா..

... உமியை அரிசியென்
...ண்ணியில் விழுந்து மா
... அவைகளைச் சு

...ள்ளவன் கேட்கக்கட

...ார்.—அவர்களே தங்
...பிரசங்கித்துத் திரிகிறர்

... அவர்கள் பிள்ளைக
...ங்களிலுங் கிராமங்க
...த்த கல்லூரிகள்
...போட்ட அரிசியென்ப
...கலந்து அவர்கள் கொ
...ள் பதரேயன்றித் தினுக்

௰௧. பட்சிசாலங்களென்பது, பணமுமின்றிச் செலவுமின்றிப் படித்துக்கொள்ளலாமென்று பாதிரிமாரிடமோடுகிற வங்காளிகள்.

௰௨. சேவலும் வான்கோழியுமென்பது, வாசிக்கப் பழகி உபகாரமும் வாங்கிக்கொண்டு பிற்பாடு பாதிரிமாருடைய கண்களிலே மண்ணள்ளிக்கோட்டுகிற வாலிபர்.

௰௩. கோழிக்குஞ்சுகளென்பது, நன்மைதீமையல்லது அப்பியாசமறியாத வாலிபர். அவர்களைப் பாதிரிமார் பிடித்து, சுடுநீர் நிறைய இருக்கிற ஞானஸ்நானத் தொட்டிக்குள்ளே கொண்டுபோகிறர்கள்.

௰௪. ஆகையால், வேடரைப் பற்றிச் சொல்லிய ஒப்பனைகளை வாசித்துக் கண்ணிகளுக்கெச்சரிக்கையாயிருங்கள்.

வம்பாய்.

அனுமரணம்.—வம்பாய் தேசத்துக் கச்சேரியிலிருந்து இருபது மயில் தூரமாயிருக்கின்ற ஒரு கிராமத்திலிருந்த அறுபது வயதுள்ள ஒரு பார்ப்பானுடைய இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்துமூன்று வயதுள்ள பெண்சாதி தன்னயகனுடன் உடன்கட்டையேற இருக்கிறதை அவ்வூர்த்தலைமைக்காரன் அறிந்து அதைத் தடுக்கும் நோக்கமாய் அவ்வூர் நீதவானிடம் போய் இராணுவத்தைச் சேர்ந்த சிறிது மனிதரையுந் தினக்கு உதவியாகக் கூட்டிக்கொண்டு வரமுன்னமே அவள் தன்னெண்ணப்படி உடன்கட்டையேறி எரிந்து சாம்பராய்ப்போனள். அந்நேரம் இதுகருமத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற சகலரையும் நீதவான் பிடிப்பித்து விளங்கினவேளையில் அவர்களில் இருபது பேரளவுக்குக் குற்றப்பட்டதினல் ~~சிறிது~~ பேரைப் பத்து வருடத்திற்கும் சிறிதுபேரை இரண்டு வருடத்திற்கும் மறியலிற்போடுவித்தார்.

காசி.

காசியில் நடந்த விதன விக்கினம்.—இதைப் பற்றி ஒருவர் கற்குத்தாவிற் சமாசார பத்திரிகைக்கெழுதினதாவது, நானும் வேறொருவருமாய் ஒரு வங்களாவிலே இருக்கையில், கிழக்குப் புறமாக வானத்திலொரு பெரிய வெளிச்சமெரிந்து வெடித்து எங்கும் அசைந்தது. நாங்கள் இருந்ததற்கு ஐம்பது முழத்துக்கப்பாற் படுத்திருந்த சிலர் தங்கள் படுக்கையைவிட்டெறியப்பட்டதுமன்றிச் சிலரும் வீடும் அசைந்ததினலே கெடிமண்டிப் பயந்தார்கள். சாளரவாசல்களிலிருந்தகண்ணடிகளும் அசைவுண்டு உடைந்து வெகுதூரமளவுக்குப் போய்விட்டன. இப்படியெல்லாமாகி இரண்டு மூன்று நிமிஷத்திற்குள்ளே இரண்டாம் முறையும் வேறுமொரு வெளிச்சமுண்டாகி மளமளென்று நொருங்குண்டதுபோற் கேட்டது. அன்று பின்னேரம் மிகுந்த உட்டணமாயிருந்ததினல் விண்வீழ்கொள்ளியினல் இப்படியுண்டானதென்று நினைத்துப் பிற்பாடு இராத்திரிப் பன்னிரண்டு மணிபோலே போய் இரஸதுகள் வைத்திருந்த இடத்தைப் பார்த்தபொழுது, மூவாயிரம் மருந்துப் பீப்பாக்களில் நெருப்புப் பற்றி எரிந்துபோயிருந்தது. சமுத்திரத்தில் நங்கூரம்போட்டிருந்த அனேக கப்பல்களுக்கும் வெகு சேதமுண்டாயிற்று. நிலம் வெடித்துப் பிழந்ததினல் இருநூறுபேரளவுக்கு நிலத்துக்குள்ளே புதைந்துபோனர்கள்.

இங்கிலாந்து.

ஏடெல்எட் என்னும் புகைக்கப்பலுடைந்துசேதம்போனது. பிறகிட்ட சித்திரை மாசம் இருபதாந் தேதி புதன்கிழமை நானுவகையான சரக்குகளுமேற்றிக்கொண்டு வியாழக்கிழமை பின்னேரம் "பிளமவத்" என்னும் நகரிக்கு வந்து மற்ற நாட் காலமே வெள்ளிக்கிழமை மூன்றுமணிபோல லொந்தோம் பட்டினத்துக்கு வருகிறவேளையில் சனிக்கிழமை இரவு பதினெருமணிபோலக் கப்பல் காற்றிற்கெதிர்ப்பட்டுப் பாரிற் பொறுத்துடைந்து தகர்ந்துபோயிற்று. அதிலேறிப்போனபயணக்காரர்,உ௱௫௰, பேருக்குண்டு. அவர்களிற் கிட்டத்தட்ட, உ௱. பேரளவுக்குச் சமுத்திரத்தில் விழுந்து மாண்டுபோனர்களென்று நினைக்கவேண்டியிருக்குது.

இதைவிட வேறுமனேக உருக்கள் மோசம்போனதென்று காணப்படுது. "கௌஆட்" என்னும் நாமதேயத்தைப் பொருந்திய வேறொருசிறப்பான கப்பலும் இலிவப்பூல் என்னும் நகரிக்குக் கிட்டச் சேதம்போய்விட்டது. அதிலேற்றிவந்து மோசம்போன சரக்குகளின்விலை, ௰௫௫. பவுனுக்கு மேலேயுண்டு. அதிலிருந்த கப்பலாட்களுக்கு யாதொரு மோசம் வராதிருந்தும் அவர்கள் அக்கடிப்பட்டதினல் அவர்களிலொருவன் கரைசேர்ந்தவுடனேயிறந்துபோனன். கரைதுறையாய் ஓடுகின்ற வேறும் நாற்பதைம்பது உருக்களும் காற்றினலடியுண்டு கரைக்கு வந்துசேதம்போய்விட்டன.

கோய்சிங்றன் ஐயர்.

சென்றுபோன புரட்டாசிமாதத்திற்தேகசௌக்கியவீனங் காரணமாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுத் தமது சனனவூராகிய அமேரிக்காவுக்குத் திரும்பும்படி கப்பலேறிப்போன கனம்பொருந்திய என்றிச்சாட் கோய்சிங்றன் ஐயரும் அவர் சமுசாரமும் பிறகிட்ட பங்குனிமாதம் இருபத்தாரும்தேதி அமேரிக்காவிற்போய்ச் சேர்ந்தார்களென்றும், அவருக்கிருந்த துன்பம் இப்பொழுது சற்றே சுகப்பட்டிருக்குதென்றும் இந்தமாதம் எங்களிடம் வந்த காகிதங்களினற்றெரிய வருகின்றது.

காகிதப் பிரத்தியுத்தரம்.

"சாமுவேல்" ஓர்மாணுக்கன்" "மெய்யுணர்த்துவோர்" என்னுங்கடிதங்கள் அச்சிற்ப்திக்கத் தகுந்ததல்ல. ஓர் ஆக்கியோன் தன் புத்தகங்களின் முகப்புறத்தில்த் தன் சாதியை வரைந்த காரியத்தைப்பற்றி எங்களுக்கு எழுதியனுப்பின கடிதங்களை அச்சிற்பதிப்பதினல் யாதொரு நயத்தையும்பெறக்கூடாதென்று நம்புகிறேம்.அது நியாயஇலக்கண ஆக்கியோனைச் சுட்டுகிறபடியால் பிரதான கேள்வியென்னவெனில், தன் புத்தகத்தின் முகப்புறத்திற் சாதியை வரைந்ததினல் அவர் புத்தியுள்ளவரா? அப்படிச் செய்வதினல், வெறுக்கப்படத்ததக்க குற்றத்தை அவர் செய்தரோ? என்றதல்ல. ஆனல் அவர்செய்தது ஓர் கிறிஸ் தவன்செய்யவேண்டிய விதமாகப் புத்தியான காரியமோ? இதுகாரியத்தில் அவருடைய முன்மாதிரி மறுபெயர்பார்த்து நடக்கத்தகுந்ததோ? கிறிஸதவர்களுக்கு இதைப்பற்றியாதொரு சமுசயமுமிருக்க இடமில்லை. இதைப்பற்றி அஞ்ஞானிகள்கொண்டிருக்குமெண்ணம் நயப்பில்லை. நியாய இலக்கண ஆக்கியோன் தன் புத்தகத்தின் முகப்புறத்திலே தனது சாதியைப் பிரசித்தம்பண்ணமல் விட்டுவிட்டால் உத்தமமென்று ஒவ்வொரு கிறிஸதவன் மாத்திரமல்ல அவர்தானுஞ் சொல்லக்கூடும். இனிமேல் அந்தப் புத்தகத்தைமறுபடி அச்சில்பதிக்கில், அவர் தனது சாதியைக்காட்டமாட்டாரென்று நம்புகிறேம். அவ்விதமாய்ச் சாதியைப் பிரசித்தம்பண்ணுகிறது நல்லதல்லவென்பதற்கு ஞாயமென்னவென்றல் சாதி முற்றும் அஞ்ஞான ஏற்பாடாய் இருக்கிறபடியால் சுவிசேஷத்திற்கு விரோதமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் ஒவ்வொரு உண்மையான கிறிஸ்தவனும் சாதியைத் தாபரிக்கிறதற்கேதுவாயிருக்கின்றதேதையும் விட்டுவிடவேணும். ஒரு புத்தகத்தின் முகப்புறத்தில் ஒருவனுடைய சாதியை வரைவது அதைத் தாபரிக்கிறதற்கேதுவாயிருக்கும். இப்படி இருக்கக் கிறிஸதவன் அதைச் செய்யப்படாது.

இன்னும் ஓர் தடையென்னவென்றல், ஒருபுத்தகத்தின் மேன்மையை அதின்பேரிலாவது ஆக்கியோனின் சாதியாலாவதல்ல அதின் அவையடக்கத்தினல் அறியலாம். ஒரு பேதமையான புத்தகத்தின் பொழிப்பை அல்லது அதின் அடக்கத்தை சங்கையானபேரும் சாதியும் நயப்படுத்தமாட்டாது. அல்லவென்று ஒருநல்ல புத்தகத்தின் தகுதி அதின் முகப்புறத்தில் ஓர் கீழ்சாதிதன்சாதியை வரைவதினல்,குறைந்துபோமென்று பயித்தியகாரரே அல்லாமல் அறிவுள்ளோர் சொல்லமாட்டார்கள். ஆகையால் ஓர் ஆக்கியோன்தன் புத்தகத்தின் முகப்புறத்தில் தன்சாதியையும் பெயரையும் வரையத் தடையில்லை. வரையும்பொழுது அறிவாளிகள் அந்தப் புத்தகம் எளியதென்றும் அதை ஆதரிக்கிறதற்கு இயல்பான தகைமையில்லையென்றும் எண்ணுகிறதற்கு இடமுண்டு. ஆனலும், அவர் தான் செய்தது தப்பிதமென்றதற்கு இது நல்ல அத்தாட்சியாயிருக்குமென்று அதை அறியக்கூடிய புத்திமானகவும் கெட்டிக்காரனகவும் இருப்பாரென்று நம்புகிறேம். இந்தப் புத்தகம் அதினக்கியோனுடைய கீர்த்தியை ஆதரிக்கிறதற்குத் தன்னிலேதான் தகைமைகொண்டதென்றும் வேறியாதொரு போலியான உதவி தேவையில்லையென்றும் நினைக்கவேண்டியது. இப்பெயர்ப்பட்ட ஒருபுத்தகத்தை உண்டுபண்ணுகிறதற்கு அதிகபிரயாசப்பட்டதினல் சனங்களெல்லாரும் அந்தப் புத்தகத்தின் ஆக்கியோனுக்குப் பலனளிப்பார்களென்று நம்புகிறேம்.

ஆக்கியோன் தன்னுடைய சாதியினலும் பட்டமுண்டாகுங் கீர்த்தியை அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்றும் நியாய இலக்கண ஆக்கியோன் இவ்விதமான கனம் தன்னுடைய புத்தகத்துக்குத் தேவையாயிருந்ததென்றும்உணர்ந்ததாகநாங்கள்நம்பவில்லை.

வித்தியாபாரகரின் பட்டங்கள் அவர்களினது தேற்றத்தைக் காட்டுவதால், இவைகள் சாதிபேதத்தோடே ஒத்துப் பார்ப்பது கூடாது.

MORNING STAR.

Jaffna, June 13th, 1850.

STAGES OF THE MISSIONARY WORK.

There are usually at least four distinct stages in the progress of the Gospel, whenever it is introduced to a new community. The first is strictly that of INTRODUCTION;—in which the missionary or the native preacher simply becomes located at a point not previously occupied, and prepares there, as an unaided and isolated man, to communicate the truth to others and to endeavor to enlist their interest in it. The second may be called the stage of ESTABLISHMENT; when a small body of learners and friends has gathered around the teacher; when his right to instruct in the principles of Christianity has become either formally or tacitly recognised by the authorities; when he has got his general system of operations arranged, and his machinery in operation; when, in a word, as a permanent resident he has completed his preparations, has begun to teach, and has formed a nucleus of hearers who shall finally become helpers. Then comes the third stage, or what may be called the period of ACTIVE INSTRUCTION. Those with whom the missionary comes familiarly into contact are sedulously indoctrinated by him in the Christian system; they are taught indeed in *all* the departments of truth related to that—history, geography, astronomy, even mental philosophy, the languages and the mathematics. Schools are formed for the instruction of others. Preaching services become regular and frequent. Books or tracts are prepared, printed, and circulated among the people, to commend Christianity and to expose the absurdity of the existing systems. Knowledge is diffused in respect to the political ideas and institutions, the habits of life, the general modes of thought which prevail in Christian communities; in respect especially to the history, the claims, and the nature of the Bible. And so by degrees a great mass of information, previously unthought of, is pressed into the popular mind. A wide circle of persons become acquainted more or less fully with the claims and character of the Scriptures, with the nature of Christianity, and with the truths it teaches concerning God, the future, and the way of salvation. The bands of ancient systems are loosened from the mind, and a great number are brought into a state of inquiry and uncertainty, and partial enlightenment. A few, perhaps, come to the clear embrace of the Gospel, and find in it their hope and life.

Then comes the fourth period; the period, *i. e.* of GENERAL CONVERSION; when the Spirit of God is poured out upon the minds and hearts thus partially illuminated; when the truth comes home to the soul in its personal pressure upon the conscience and the heart; when one convinced of sin or joyful in Christ, awakens or animates another, until great numbers—in whom the process of silent preparation has long been going on—become at once Christians in heart, the friends of the Savior, the heirs of Heaven. A multitude is born as it were in a day. And so is the work, for the time and in that community, consummated; and the missionary either departs to go through the same general process at another point which has opened before him, or he remains to carry forward the work of evangelization through substantially the same latter stages in other classes of the same community.

If the churches and their ministers would bear in mind these obvious facts, they would never be discouraged because instant or continuous revivals are not reported; because little visible progress seems sometimes to be made. They would see that the great work of spreading the Gospel through the world is really and rapidly although so silently progressing; is progressing at points almost innumerable. They would feel that wherever the work of instruction is going on, there is ground of encouragement; that wherever the smallest circle has been interested in the truth, there is reason for rejoicing; nay, that wherever a missionary or a native preacher has entered a new locality and begun to operate therein, it is reason for gratitude and increased effort; for the final outcome of that germ shall be the gathering of souls into the Savior's kingdom. There are intermediate stages to be passed through before the end is reached; but the power of God's truth, and the promise of His Spirit, and the courses of His Providence, make its final attainment as certain as the sunrise; and the previous stages are just such as should have been anticipated.

United States Independent.

SPIRIT OF THE NATIVE PRESS IN BENGAL.

A Native Paper in Calcutta publishes the following Parable, by way of warning its readers against the influence of Missionaries. We think there are but few even among the heathen in Ceylon who will sympathize with the spirit of the writer. The majority of young men who fill important places under Government in the island owe their advancement in a chief degree to the educational advantages conferred upon them by missionaries. This is so well understood by the people that little credit would be gained by any one who should go about to traduce either the objects or the characters of the missionaries.

1. Behold the fowlers went for prey in all directions.
2. And they spread their nets in every creek and corner, to the imminent peril of the domestic fowls.
3. They carefully scattered grain and chaff to seduce the heedless and hungry poultry rummaging for food.
4. The fowls ignorant of the danger approached the net and were delighted at the feast that awaited them.
5. The cock and turkey picked up the grain from without the net, were satisfied, and escaped unhurt.
6. But the chickens rushed in with greedy haste to the chaff, were caught, and put into hot water.
7. Who hath ears to hear, let him hear.
8. The fowlers are the missionaries that go about preaching to swell their own pockets.
9. The nets are the schools and colleges they establish in cities, towns, and villages to catch boys.
10. The grain scattered is the education they offer mixed up with Christian knowledge which is but chaff and unwholesome to eat.
11. The fowls are the Bengalies that go to the missionaries for education and are delighted to receive it free of all cost.
12. The cock and turkey are the adults who read, carry off prizes and throw dust in the eyes of the missionaries.
13. And the chickens are the raw inexperienced youth who are caught and carried to the baptismal font which contains hot water indeed.
14. Read ye therefore the parable of the fowlers and beware of the nets.—*Hurkaru.*

THE STUDENTS' MISCELLANY.—We have rarely been more gratified than by the perusal of this little work, projected, maintained, and supported, by native students connected with the Elphinstone Institution at Bombay. These young men, desirous of improving themselves by other means than those afforded by their College, have established a debating society under the denomination of the Students' Literary and Scientific Society. It numbers fifty-four members, of whom ten only are Hindus, and the rest Parsees, with an English Secretary and an English President. The latter gentleman is also Professor of Mathematics and Natural Philosophy, and his presence at the meeting appears to have imparted to them a character of decorum and regularity which is not always to be seen at them.

The rules observed appear to resemble those in force among most of the debating societies of England, but we think it is a mistake to transplant the customary prohibition of political discussion to this country. In England, party feeling runs so high that no harmony could be expected without a stringent observance of this rule, but in India, political knowledge is of all others the one most required, and there is no party feeling at all likely to disturb the concord of the debates.

During the first year of its existence the Society held sixteen meetings, at which thirty-eight essays were delivered on the following subjects:—

1st. Civilization, Education, and other social subjects,	20
2d. Regarding Trade and Commerce,	3
3d. Historical,	7
4th. Scientific,	4
5th. Literary,	4

The fondness of natives for abstract speculation would appear to be strikingly exemplified in this list, but it is remarkable that the majority of the subjects included under the social head, refer to the inconveniences and evils of social life in India, a question into which only a native can fully enter. It is a striking proof of the general superiority of the native community of Bombay, that an audience, sometimes mounting to 200 individuals, was easily collected to listen to the recitation of these essays. Lectures in the Mahratta tongue were also delivered by the youths; and, it appears from the introduction, that they were generally distinguished by the eloquence which is so peculiar a feature of the native character.

The Essays themselves, or rather, such of them as are at present in type, are seven in number, on the following topics:—

Essays—1. Social condition of women in India.
2. Influence of custom in India.
3. Popular education.
4. Advantages to be derived from the study of Mathematics.
5. Progress of civilization.
6. On the folly and danger of loading children with valuable ornaments.
7. Necessity of Railroads in India.

The language is in general very clear, and totally free from that euphuistic nonsense which too often disfigures the effusions of young Bengal. We have selected one extract which will serve to give a fair idea of the ability with which the native youths of Bombay can compose in a language which is not their own:—

"It is an axiomatic truth that what is affirmed of a class of things, might be affirmed of a part of that class. Now railways are a part of the general class called roads. It will be of the first importance, therefore, to mention as briefly as possible, some of the numerous advantages of Roads in general, and then treat directly of the subject in hand.

"It is the fact of things being necessary that renders our enjoyment of them a pleasure as well as a luxury. When we are hungry or thirsty, then alone we view the necessity of food or of drink in their just and proper light. The importance of water and the serious inconveniences which are felt when it is scarce, is better known to an African traveler or to a navigator, than to the inhabitants of a city in which water is artificially supplied from adjacent reservoirs in the remotest corners of all houses, in which case, any quantity of it and that of the purest sort is obtainable by the mere turning of a cock. So the high importance and the incalculable advantages of roads appear more striking to persons who are born in countries in which that blessing does not exist, than to those in a civilized country where they are numerous and in excellent condition."

We have only farther to remark that the Miscellany, and the spirit which has produced it, are alike creditable to the students of the Institution, and the gentlemen who have educated them.—*Friend of India.*

RELIGION AND POLITICS IN THE U. STATES.

A correspondent in the United States, well situated to obtain correct views of passing events has favored us with an epistle, from which we are happy to make the following extracts:

City of Washington, January 7th, 1850.

The Churches in our country are generally doing pretty well. The first effect of Puseyism was to cause a great outburst of zeal—but it has not continued very steadily—some dozens, or, perhaps, scores, of discontented ministers in other churches went over one by one to Episcopacy. This caused great exultation, but of late it has been discovered that they have more ministers than they have people willing to support them; defections have ceased and their ministerial candidates grown few. At the same time quite a number have become Roman Catholics. In this new relation they are likely to find themselves as uncomfortable as are many of the Episcopal converts from Presbyterianism whom they leave behind.

The Unitarians have given their statistics to the world—and it is a matter of thanksgiving, that this was a very easy business for them—for they have few enough to give. "Liberal Christianity" is at a mournful discount in these United States. Out of more than twenty thousand churches the Unitarians have but 245, including two in Canada, and of these, 38 have no pastors. Out of our thirty states, nine have not so much as one Unitarian congregation. Most of the 245 are in Massachusetts, which has 165; next comes Maine—but at a great distance—for it has only 15; next New Hampshire with 13;—New York, with nearly three millions of people has only 12;—Illinois, 8,—to about a million of people;—Vermont and Connecticut, 5 each;—little Rhode Island, 3; Pennsylvania, with more than two millions of inhabitants, but 3; Ohio, with nearly the same population, only one. Georgia, 2; ten other states and the district of Columbia, 1 apiece. Some of these states have a million of inhabitants each. Twenty years ago there were about as many Unitarians as there are now.

I have just gone over a list of the churches of the United States and find that there are twenty three thousand churches which profess to be evangelical Protestants. I omit from this number all that are suspicious. The number of the Methodist churches is not given in the list—but as they report 5,200 ministers and more than a million communicants, I am safe in taking their churches at 3,500. If we give them as many churches as ministers, we may take the sum total at about twenty-five thousand. The regular Calvinistic Baptists report more than 3,600 churches with 667,750 communicants. Very many of these as well as of the methodists, are southern negroes. The Presbyterians, in all, including the various Scotch, Associate Reformed and Dutch churches have nearly 6,000 churches with about 550,000 communicants. The evangelical, orthodox congregationalists, have about 2,000 churches and 200,000 communicants. The Lutherans (mostly German immigrants and their children) 1,600 churches and 160,000 communicants. The Episcopalians report 1,192 churches and 67,550 communicants. The Roman Catholics 996 churches, and 1,231,300 communicants—this embraces all of their population who are above 14 or 16—at which age they all take the sacrament. These numbers are taken from the latest official, or semi-official reports and will shew you, far better than general descriptions, the state of things in America. Our population is about twenty-three millions.

Feb. 28, 1850. For various reasons, I have wished to delay continuing my letter—one of the chief reasons was the desire to tell you of the probable result of the present intensely interesting crisis in our political affairs. I wished to be able to say that there is no danger of disastrous results when I told you of the threatening storm.

The substance of our political condition is this:—the northern and southern states are arrayed against each other on the question, shall slavery be allowed to exist in California, and the rest of the territory purchased from Mexico, at the close of the war with that republic?

Slavery is an institution which cannot stand still. It soon exhausts the vigor of a country and must be removed to fresh soil in order to be profitable. The fresh soil on the Atlantic side of the continent is already occupied either by free or slave holding states. Under the injurious action of slave labor the day is not distant when all the Atlantic slave states will be exhausted. In order to avert destruction for one or two generations the South insists on a right to half of the newly acquired territory. The North refused to admit slavery there. As this struck at the existence, almost, of the southern states a furious excitement arose. A convention of delegates from the slave-holding states, was proposed, to meet at Nashville in Tennessee, next summer, avowedly, with the view of separating from the Union. This was proposed by South Carolina, and a few of the more excited slave states entered into it with zeal. But it was confessed that to be successful there must be a union of all the south. For a short time it almost seemed as if they would unite. Recently however, some of the most important slave-holding states have declared in substance, that they will not have any connection with a revolutionary or disunion project—that they will [illegible] driven or separated from the United States by any thi[illegible] may happen in respect to slavery. Tennessee has [illegible] to send delegates to the convention in any official

s very doubtful—a committee of its le-
inst such a step. Kentucky by a unani-
ha a block of marble be sent to the
nt in this city, with an inscription the
that Kentucky would be the last state
Even Virginia, fiery as she was a short
o cool off. General Taylor went a few
e corner-stone of a Washington Monu-
e capital of Virginia. When he reach-
here General Washington was born, a
readiness for him. The Governor of
there to welcome him. The first regu-
nion." The second was "the north—
been to me my brother Jonathan—let
een me and thee;"—the third was "the
d States." General Taylor rose and
kind of speech which he terminated by
o stand by the constitution and union so
orth preserving which he thought was
time to come. Governor Floyd repli-
he name of Virginia, of the utmost loy-
f personal delight in hearing the Pres-
tates utter such sentiments as General
n. As Virginia, a short time ago was
most excited slave-holding states, this
y significant of a return to cool thought.
yland have passed some general—but
the slavery side—but have taken care
es to any specific course of action in
s carry out their anti-slavery views.
ers so far as I have seen them, are
side. The "Baltimore Republican"
of disunion as "treason." A paper
in Maryland states that the Editor has
man in Montgomery county "who
a of disunion." Others hold similar
or the southern states. Those in the
g in consequence of the action of the
They, finding that the north and south
le the question of slavery very soon,
themselves. They quietly declared
state and formed a constitution which
the existence of slavery forever, in
submitted to the people of Califor-
helming popular vote sustained it.
ernor and a state legislature and also
tors of the United States Congress
ad admission into the union. Some
arisen from the two great size of this
t will be arranged and she will join
nate the question so far as she is con-
tates are now disposed to be calm and
in the new territories,—believing that
e matter for themselves against slav-
his manner the excitement will pass
now the decided prospect. If so, *the*
han ever.

Institution.—An institution has
ly under the above title, which
blic with a programme of seven-
are to be delivered weekly, by
on different branches of science.
the object of the institution to be
n and amusement by means of
meetings of educated Ceylonese
Two sessions of four months each
nually, one to be devoted to the
other to lectures on literary and
The institution was formed at
year and a re-union took place a
[redacted]
h success. The acting Colonial
lly gave a donation of £10. The
£5.

---

nares.—Thirty boats, belonging
laden with 3,000 copper barrels,
lbs. of gun powder, were moored
Rajghat at Benares. About half
of the 1st of May, a boat attach-
re from some cause not yet ex-
stant, the flames communicated
, and the whole fleet was blown
with every soul on board. All
ards along the shore, were more
e explosion. The new Hotel
le and Charles at an expense of
down in a mass, while a house
he Delhi Princes, was totally des-
150 persons, his family, and do-
building, only eleven were dug
The premises belonging to the
ety are ruined, every door and
n driven in. Sixty or seventy
were destroyed, and one is said
early 690 yards across the river.
fearful; at least 500 bodies have
ruins, some dead, others dying,
rated. Mrs. Small, the [illegible] of
ary, was deprived of life [illegible]
come to the window to lo[illegible]
t gone into another ro[illegible]

the explosion took place, and she was killed on the spot. He returned to the room, just at the time of the second, but milder explosion, and was struck down on her body, but he was subsequently recovered. A Mrs. Howard was killed while stepping off the ghat in a boat, but her husband, who was also on board, was saved, and several other Europeans had almost miraculous escapes. It was at first reported that the sole survivor of the party in charge of the boats, was the Conductor, but it has been subsequently affirmed that some of the guards have also made their escape. A Court of Enquiry is already sitting to investigate the causes of this [illegible] accident.—*Friend of India.*

The Sea Serpent.—American papers state that the real Sea Serpent, had got ashore near the mouth of one of the rivers of South Carolina, and parties had turned out to try to capture or kill him. He is represented as being from 120 to 150 feet in length and of proportionate bulk. Has the head of a serpent, which he carries, when in motion, 5 or 6 feet out of the water. About ten feet from his head is a hump, resembling a huge hogshead, and as far as could be seen above water a succession of humps was observed. The fact of the existence of an animal like the Sea Serpent is considered in the United States to be well established, though the creature has never yet been caught. *Punch* puts forth a problem on this occasion expressive of his doubts, viz: "Given, the length of the Sea Serpent, and the breadth of the river in which it came ashore, how long is the lie that describes it?"

Rev. H. R. Hoisington.—By the last mail, letters were received from Mr. Hoisington. He and his family had a good passage and arrived safely in Boston, March 26. Mr. H.'s health had greatly improved.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland Mail, intelligence was received from England to April 24. We give a brief summary.

England.—The proceedings of Parliament, were mostly of an uninteresting character. Efforts had been made to secure the repeal of the window tax; also the taxes on foreign books and on advertisements, newspapers and paper, but without success, the Government being at present opposed to their repeal. On the window tax however the ministers had a majority of only 3.—These taxes will probably be repealed before many years, as they are very obnoxious to the feelings of the people. Some interesting discussion took place on the second reading of a bill to promote general education. The state of feeling on this subject among the different religious sects is so various and discordant that the Ministers in every effort they have made to reach the object have found themselves in violent collision with some one or other of them.—The excitement on the part of the High Church party in consequence of the late decision of the Arches' court in the case of Bishop Philpot vs. Mr. Gorham, is very great. Numerous protests against the decision have been publicly made by different clergymen, and so earnestly has the matter been taken up that it would seem hardly possible to avoid a rup-[redacted]nus, that at this juncture a new [redacted]e Bishop of Exeter, claiming un-[redacted]ssed in the time of Henry viii. [redacted] adjudicate the question is the up-[redacted] and therefore the late decision of [redacted] want of proper jurisdiction. The [redacted] was under consideration by the [redacted]d it would not be strange if the [redacted]ld now be quashed and the sen-[redacted]—The Council at Malta having in-[redacted]e Roman Catholic, the dominant religion, and affixing extra penalties for any offences against that form of faith—it had been declared in Parliament that should the Bill be passed by the Council, it would not receive the sanction of Her Majesty. This is an instructive fact for our readers with regard to the intolerant character of Romanism. Protestant Governments may tolerate the Roman faith; that is all very well; but on the instant that Romanists get the power of Government into their hands disabilities of one sort and another are imposed upon the unhappy adherents of every other faith.—Dublin had been visited with a terrific storm of thunder, lightning and hail, which caused great damage, the loss of glass alone being estimated at £30,000.—It is reported that the agriculturists of Gloucestershire are preparing to emigrate to the United States in large numbers—it being proposed to purchase, in the first instance 1,000,000 acres of land in one of the western States.—The Royal Adelaide steamer, plying between Cork and London had run on the sands and been totally lost, with all her crew and passengers being about 300 souls.—Other wrecks attended with loss of life had occurred.—Postage from England to France, and via France to Ceylon and India, was about to be reduced.—The sale of Macauley's History of England is said to be unparallelled, upwards of 13,000 copies having already been disposed of.

France.—France is in trepidation, not knowing what to think or expect of the future. The Socialists and ultra Democrats appear to be making headway against the Government. Government have sustained defeat in the late elections in Paris, and are taking measures to strengthen their powers against the expected crisis. Riots have occurred in some of the principal towns. A most lamentable accident took place at Angers. As a battalion of troops were crossing the bridge that leads to the city, the bridge gave way and fell with its mass of souls into the river. Some were crushed—some were drowned—some were transfixed on bayonets as they fell—about 300 lives were supposed to have been lost.

Spain.—Diplomatic intercourse was about to be resumed between England and Spain.

Germany.—The Parliament at Erfurt had commenced proceedings. Certain clauses were proposed in opposition to the Prussian ministry and carried by a majority of 124 to 89.

Italy.—The Pope has at length returned to Rome. His Holiness left Portici on the 4th April, escorted by Neapolitan and Roman dragoons, and accompanied by the king of Naples and several members of the Royal family, together with their Eminences the Cardinal Antonelli, pro-secretary of State, and Cardinal Du Pont, Archbishop of Bourges; his Excellency Signor Garribaldi, the Apostolic Nuncio at Naples, and the whole of the Pontifical court. On the 6th, he crossed the frontier and entered his own dominions at Terracina, where he passed through a triumphal arch, amidst the roar of artillery and the acclamations of the people. The keys of the city were presented to his Holiness as a mark of submission; and he then alighted at a church in the vicinity, at the doors of which he was received by his Eminence the Cardinal Asquini who had preceded him by a few hours. Having given his blessing, he proceded to the palace, accompanied by the Bishop of Terracina. At this place the king of Naples and his suite took leave of the Sovereign Pontiff, who then proceded by Frosinone, Velletri, and Albano, to Rome where he arrived on Friday the 12th inst. at 4 o'clock in the afternoon, amidst the enthusiastic greetings of the citizens and the thunder of artillery. His escort from Albano consisted of French troops.

An amnesty, it is said, will be granted, from which only seventy persons will be excluded. The cardinal Vicar has distributed 25000 dols. in the name of his Holiness to the poor of the capital. The *employes* also are to be reinstated where serious misconduct is not proved.—Three very important plans are said to have been prepared at Naples, one for criminal, and a third for a civil code, of which the details will be shortly known. *Piedmont.*—From Turin we learn that on the 8th inst. the Senate passed, by a considerable majority, the laws proposed by ministers, and already voted by the chamber of deputies by an immense majority, for the abolition of exceptional and special tribunals for the clergy, and on the right of asylum in places of refuge, where the guilty were screened from punishment under cover of an inviolable shelter in certain religious establishments, churches, convents, and the like.

United States.—Advices to the 2d April have come to hand from New York.

Congress was still engaged in the discussion of the slavery question. John C. Calhoun, the senator, whose recent speech on the admission of California into the union created so much sensation in the States, died on the 31st ult. at Washington, in the 68th year of his age.

Dr. Webster's trial, at Boston, for the murder of Dr. Parkman, terminated, on the 1st. April, in his conviction, and he has been sentenced to death. Dr. Webster was the Professor of Chemistry in the Medical College, Boston, and Dr. Parkman was the founder of that College, and there were some money transactions between them which led to the dissensions that ended in the murder. The murderer afterwards attempted to burn and otherwise conceal or destroy the body piecemeal. The evidence was very strong, though only circumstantial. The descriptions of the scene, as each day produced its development of the evidence, are said to have been highly creditable to the administration of American law; the judge calm, impartial, watchful alike for the prisoner and for justice: the jury intelligent and unwearied in vigilance; the counsel ingenious, yet fair. What added interest and moral dignity to the proceedings of the trial is the fact that the judges and advocates engaged on the case, had often met with Dr. Webster as a friend and equal on social and public occasions "I am proud" says a gentleman of Boston, "to belong to a state where principle can achieve such a triumph over feeling." This has been the most painfully interesting trial that has ever occurred in the United States.

The honorable T. Butler King has laid before the Government and congress his long looked for report on California and the gold regions generally of the Pacific Coast. It occupied nearly three hours reading, and in general gave a very glowing picture of untold and undreamed of treasures, dwelling emphatically on the immense wealth anticipated from mining the quartz rocks in the mountains, vast bodies of which are said to be filled with veins and clefts of pure gold. Four lbs. of the quartz rock is said to yield upon an average 11 dollars worth of gold (valued at the rate of 16 dollars per oz.) The largest yield from the 4 lbs. of rock was 12 dollars, and the smallest yield was 10 dollars. In the other veins of quartz rock in the same mountain range, many specimens have been tested, but in no instance has the yield been less than 1 doll. to the pound of rock, and the average yield has been from 1 1-2 to 2 dollars to the pound of quartz. Several steamers had sailed lately from the Atlantic ports for California, and thousands were emigrating to the auriferous regions from all parts of the Old States. A dreadful steamboat accident had occured between Buffalo and Niagara. The boiler of the Steamer *Troy* exploded, when nearly twenty persons were scalded to death or drowned, and about the same number were seriously wounded.—A fire had occurred at Lafayette, Louisiana, destroying forty-five houses, and occasioning a loss of 100,000 dollars.—In the city of New Orleans, cholera had made its appearance.—It was generally believed that a renewed attempt would be shortly made to effect a descent upon the island of Cuba. It was said that the invaders (American adventurers) would rendezvous on the Isthmus of Panama, and also in the island of St. Domingo, and that the descent would be made on the southern side of the island, one Lapez, to be Commander-in-chief of the expedition. General Taylor has issued orders to various officers, and to Commodore Parker, at Havannah to prevent any infraction of the laws of nations on the part of the United States, and he will do his duty in preventing as far as in his power, this dishonest invasion of the land and people of another nation. But it is possible that the honorable intentions of the United States Government may be frustrated, as the expeditions are to assemble at places where this Republic has no authority. There are 20,000 Spanish troops at and near Havanna, so that all the probabilities are that wherever and whenever made, the invasion will be defeated.

---

*The Upper House of Convocation, we take it, is a Court composed only of the Spiritual Lords, or Bishops, &c., who have seats in Parliament.—*Ed. M. Star.*

-rinted and [illegible] American [illegible]